

ÎNCHEIERE

11 martie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul

Judecătorii

Ala Cobăneanu

Valentina Clevadî

Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Consiliul orășenesc Ungheni

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „Setraco” împotriva Consiliului orășenesc Ungheni cu privire la contestarea actului administrativ

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 25 noiembrie 2014, prin care a fost admis apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Setraco”, casată hotărârea Judecătoriei Ungheni din 18 august 2014 și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost admisă

constată:

La 25 martie 2014, SRL „Setraco” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului or. Ungheni cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a indicat că la 12 decembrie 2012 a fost adoptată decizia Consiliului or. Ungheni nr. 9/9, prin care conform anexei nr. 2 pct. 5), a fost stabilită taxa de piață pentru SRL „Setraco”, în calitate de administrator al pieței comerciale din or. Ungheni, str. Națională, 323, în mărime de 48 lei anual pentru fiecare metru pătrat, invocând ilegalitatea deciziei menționate.

Menționează că conform art. 289 alin. (2) Cod fiscal, sistemul taxelor locale reglementate de prezentul titlu include: a) taxa pentru amenajarea teritoriului; b) taxa de organizare a licitațiilor și loteriilor pe teritoriul unității administrativ-teritoriale; c) taxa de plasare (amplasare) a publicității (reclamei); d) taxa de aplicare a simbolicii locale; e) taxa pentru unitățile comerciale și/sau de prestări servicii de deservire socială; f) taxa de piață.

Remarcă că taxa de piață este o taxă locală și în baza art. 292 alin. (1) Cod fiscal, cota maximă și termenele de plată a taxelor locale, de prezentare a dărilor de seamă fiscale privind taxele locale pentru subiecții impunerii sunt cele stabilite în anexa la prezentul titlu.

Iar anexa la prezentul titlu indică expres cota maximă a taxei de piață care este pentru municipiul Chișinău de 96 lei anual pentru fiecare metru pătrat, pentru

municipiul Bălți - 60 lei anual pentru fiecare metru pătrat și pentru orașe, sate (comune) - 30 lei anual pentru fiecare metru pătrat.

Afirmă că pct. 5 din anexa 2 la decizia sus menționată, prin care mărimea taxei locale a fost stabilită de 48 lei pentru m.p. este ilegal, deoarece contravine normei imperative a legii care stabilește cota maximă a taxei de piață de 30 lei pentru metru pătrat.

Conform art. 292 alin. (2) Cod fiscal, cota concretă a taxelor locale se stabilește de către autoritatea administrației publice locale în funcție de caracteristicile obiectelor impunerii.

Consideră că în situația expusă și în concordanță cu prevederile art. 291 lit. f) Cod fiscal, obiectul impunerii la taxa de piață este suprafața totală a terenului și a imobilelor amplasate pe teritoriul pieții.

Astfel, la stabilirea taxei de piață, pârâtul urma să o stabilească în dependență de caracteristicile terenului pe care este amplasată piața.

Remarcă că la 24 decembrie 2013 și 22 ianuarie 2014, s-a adresat către pârât cu mai multe cereri, solicitând reducerea taxei de piață stabilită societății, care au fost examinate la ședința Consiliului abia la 20 februarie 2014.

Indică că prin răspunsul Primăriei or. Ungheni din 28 februarie 2014 i-a fost expediat extrasul din decizia Consiliului or. Ungheni nr. 1/7 din 20 februarie 2014, prin care a fost informat că autoritățile publice locale se vor expune în privința acordării scutirii la plata taxei de piață pentru anii 2013 și 2014, după prezentarea schemei de amplasare a imobilelor pe care le are în proprietate pe acest teren, însoțite de documente justificative.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 33, 166, 167 CPC, art. 3, 5 și 7 din Legea contenciosului administrativ.

Solicită anularea pct. 5 din anexa nr. 2 la decizia Consiliului orășenesc Ungheni nr. 9/9 din 12 decembrie 2013 în ceea ce privește stabilirea taxei de piață pentru SRL „Setraco” în mărime de 48 lei anual pentru fiecare metru pătrat.

Prin hotărârea Judecătoriei Ungheni din 18 august 2014 a fost respinsă acțiunea.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 25 noiembrie 2014 a fost admis apelul declarat de SRL „Setraco”, casată integral hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost admisă, fiind anulat pct. 2.2 al deciziei Consiliului orășenesc Ungheni nr. 9/9 din 12 decembrie 2013 „Cu privire la aprobarea bugetului orașului Ungheni pentru anul 2014, în a doua lectură” și pct. 5 din anexa nr. 2 a deciziei, în partea ce ține de stabilirea taxei de piață față de SRL „Setraco”.

La 21 ianuarie 2015, Consiliul orășenesc Ungheni a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat ilegalitatea deciziei recurate, considerând-o emisă cu aplicarea eronată a normelor de drept material.

Deși, SRL „Setraco” susține că pct. 5 din anexa nr. 2 al deciziei Consiliului contravine anexei Codului fiscal cu privire la taxele locale, care prevede cota maximă pentru taxa de piață în mărime de 30 lei anual pentru fiecare metru pătrat,

relevă că a fost adoptată Legea nr. 324 din 23 decembrie 2013 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, prin care a stabilit metodologia de plafonare a taxei locale, stabilind o cotă maximă de 30 lei pentru fiecare m.p., modificare supusă ulterior controlului constituționalității, în urma căruia a fost declarată neconstituțională.

Consideră legală și întemeiată decizia nr. 9/9 din 12 decembrie 2013, fiind utilizată la calcularea taxei, în mărime de 48 lei anual pentru metru pătrat, în dependență de suprafața terenului cu imobilele sale corelativ cu totalitatea veniturilor agentului economic.

Invocă că instanța de apel a aplicat eronat prevederile art. 14 Legea contenciosului administrativ, deoarece intimatul nu s-a adresat cu cerere prealabilă către Consiliul or. Ungheni cu privire la anularea pct. 5 a anexei nr. 2 din decizia nr. 9/9 din 12 decembrie 2013, în termen de 30 de zile de la data comunicării acesteia.

Afirmă că instanța de apel nu a luat în considerație prevederile art. 68 al Legii cu privire la administrația publică locală, care prevede că Cancelaria de Stat efectuează controlul de legalitate al fiecărui act administrativ. Astfel, Cancelaria de Stat nu a depistat că pct. 5 din anexa nr. 2 a deciziei nr. 9/9 din 12 decembrie 2013, este ilegal, nefiind emisă nici o notificare în acest sens.

La fel, invocă că instanța de apel eronat a aplicat prevederile art. 17 alin. (1) lit. a) Legea contenciosului administrativ, care stipulează că cererea prin care se solicită anularea unui act administrativ sau recunoașterea dreptului pretins poate fi înaintată în termen de 30 de zile, în cazul în care legea nu dispune altfel. Acest termen curge de la data primirii răspunsului la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de lege pentru soluționarea acesteia.

Consideră neîntemeiat pct. 37 din decizia instanței de apel, care invocă faptul respectării procedurii prelabile de către intimat, deoarece cererile acestuia din 24 decembrie 2013 și 22 ianuarie 2014, se referă la scutirea de la plata taxei de piață cu 50% și nu are nici o legătură cu punctul a cărui anulare se solicită, căci în cererile adresate nu se face referire la ilegalitatea pct. 5 din anexa nr. 2 al deciziei nr. 9/9 din 12 decembrie 2013, nici anularea parțială a acestuia nu se solicită.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

La caz se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în

măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Consiliul orășenesc Ungheni nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Consiliul orășenesc Ungheni, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Consiliul orășenesc Ungheni ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Consiliul orășenesc Ungheni se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Valentina Clevadi

Dumitru Mardari